

Рахівник зірок

Юрій Гундарєв

Молодий астроном К. на вченій колегії запропонував надзвичайно цікаву ідею — порахувати зірки на небі. Геть усі!

Здійнялася жвава дискусія. Один старенький академік із піною у роті, навіть щелепа ледь не вискочила, доводив, що цього зробити просто неможливо, що це або божевілья, або дурість, що зрештою, одне й те саме!..

Інші вчені намагалися висловлювати свої сумніви обережно, враховуючи те, що до К. дуже добре ставився сам президент академії, вважаючи К. вченим нової формації, що, як навіть заявив він під час якогось застілля, ще начистить дупу всім старим пердунам-академікам...

Нарешті, слово взяв президент. Він зняв окуляри, потер великим пальцем перенісся і сказав, що підтримує новаторський проект К. і, більше того, збирається порушувати перед урядом питання про виділення коштів для придбання унікального надпотужного телескопа.

Минуло кілька місяців.

Астроном К. отримав не тільки унікальний прилад, а й потужний грант від уряду на здійснення свого проекту. Йому навіть було надано право вільного відвідування академії, щоб даремно не марнувати часу.

К. поринув у роботу. Після довгих роздумів і багатогодинної креслярської праці він склав мапу неба, розбив її на дрібні квадратики і почав по ночах обраховувати кількість зірок у кожному з них. Звичайно, удень він відсипався...

К. практично припинив будь-які стосунки з навколишнім середовищем. Відмовився від нареченої, рідних, друзів, колег — від усіх! Навіть викинув у вікно телевізор і телефон... Ніщо не могло заважати його роботі. Зірки і тільки зірки! Раз на тиждень одна немолода вічна аспірантка приносила йому їжу, прибирала і непомітно зникала...

Час, як відомо, категорія невблаганна.

Давно вже як помер президент академії, та й її саму злили з іншими науковими установами. Про К. і його проект уже всі позабули. А згодом ті, які забули, й самі відійшли у небуття — до категорії забутих.

Зараз важко було розгледіти у сивому дідусеві, що, мов примара, пересувався по занедбаній квартирі, спираючись аж на дві палиці, того ставного, повного честолюбивих надій астронома К.

Уже років двадцять як він закинув під три чорти свій проект, вважаючи це несусвітними дуროщами. Навіть розірвав на шматки і викинув великі ватманські аркуші

з кресленнями і численними стовпчиками дрібних і ще дрібніших цифр...

Щоправда, іноді підвечір сідає він біля вікна і крізь подряпане скло телескопа жадібно вдивляється у повітряні рухи тієї чи іншої жінки, яка з грацією пантери пересікає вулицю... З якою вже ніколи не зустрінеться. Але він вдячно посміхається, розуміючи, що ще живий...